

rie, især for saa vidt den angik liturgiske og kirkearkæologiske Emner, synes han at have betragtet som sit Yndlingsomraade. Blandt Kolsruds særskilt udgivne Arbejder fortjener især at fremhæves »Bergens bys segl, vaaben, farver og flag« (1921), »Oslo kapitels protokoller« (1913 ff.), »To og Tredive Prædikener av M. Jens Nilsson« (1917, sammen med A. Brandrud), »Utkast til en norsk Kirkeordinants 1604« (1917) og »Lærde brev fraa og til P. A. Munch« I (1924, sammen med G. Indrebo). Desuden forestod han siden 1921 Udgivelsen af de fortjenstfulde Samlingsværker »Norvegia sacra« og »Bibliotheca Norvegiae Sacrae«.

En ganske særlig Interesse nærrede Kolsrud for at indsamle og tilrettelægge historisk Kildestof. Fra 1920 til 1938 deltog han med Mellemrum i det nordiske Undersøgelsesarbejde i Vatikanerarkivet, og i nær Tilknytning til dette stod hans Bestræbelser for at faa centraliseret Kildeindsamlingsarbejdet i Norge. Da han 1921 blev udnævnt til Professor, skete det med nedsat Undervisningspligt, men med Forpligtelse til at varetage Hvervet som »Registrator« af norske historiske Kildeskrifter. 1922 dannedes »Norsk historisk Kjeldeskriftraad« som en Centralorganisation paa dette Omraade med Kolsrud som Sekretær (fra 1934 som Formand), og han blev desuden virksomt Medlem af Kommissionen for Udgivelse af Diplomatarium Norvegicum, af den retshistoriske Kommission og af Kjeldeskriftfondet. 1923 grundlagdes tillige »Historiografisk Samling«, og fra 1934 bærer hele Centralorganet Navnet »Norsk historisk Kjeldeskrift-Institut«. Baade ved denne Kumulation af beslægtede Stillinger og ved sin egen betydelige Arbejdsindsats blev Kolsrud ubetinget den førende Skikkelse i Norge paa Kildeindsamlingens Omraade. Ogsaa i den Henseende vil hans Bortgang føles smerteligt i hele Norden. Som Følge af den norske Histories, specielt Kirkehistories, nøje Sammenhæng med den danske, var Kolsrud fuldt ud hjemme i det danske historiske Forskerarbejde og gæstede jævnlig Biblioteker og Arkiver i Danmark. 1929 var han blevet Æresdoktor ved Københavns Universitet, og hans Stilling som Leder af de norske Undersøgelser i Grønlandssagen 1931—33 formaaede kun forbigaaende at fjerne ham fra hans mange danske Venner og Fagfæller.

Bjørn Kornerup.

Kun 57 Aar gammel døde d. 18. Dec. 1945 i Helsingfors Professor Bruno Lesch. Dødsfaldet indtraf pludseligt som Følge af en Hjertesvaghed. Kun faa Dage forinden havde Professor

Lesch som Rektor for den svenske Handelshøjskole præsideret ved Aarsmødet.

Ved Prof. Lesch's Død har finsk og nordisk Historieforskning lidt et smerteligt Tab. Som faa andre finske Historikere havde Prof. Lesch dyrket de fællesnordiske Historieinteresser, og han var altid en ivrig og interesseret Deltager i de nordiske Historikermøder. Veltalende og kundskabsrig som han var, repræsenterede han paa udmærket Maade sit Land.

Prof. Lesch's Livsgerning er først og fremmest knyttet til den svenske Handelshøjskole i Helsingfors, hvis egentlige Skaber han var. Han var her Lærer i Historie og Statskundskab og forbandt med denne Stilling Hvervet som Docent i Finlands Historie ved Helsingfors Universitet.

Som Historiker dyrkede Prof. Lesch Slutningen af det 18. og Begyndelsen af det 19. Aarh. Hans Doktorafhandling fra 1924 om Carl Erik Mannerheim fremdrog meget nyt Materiale og gav nye Synspunkter til Belysning af Finlands Historie omkring Løsrivelsen fra Sverige. Senere fulgte hans Biografi over Jan Anders Jägerhorn, der var Resultatet af mange Aars flittige Studier, og i hans sidste Aar var han beskæftiget med en bredt anlagt Biografi over G. M. Sprengtporten.

Prof. Lesch var Sjælen i den historiske Forening og ved sin Død Formand for denne. *Harald Jørgensen.*

I slutningen af april 1945 indløb fra Holland budskabet om, at den ejendommeligste tænker- og forskerpersonlighed blandt vor tids nederlandske historikere Johan Huizinga 1. febr. s. a. var afgaaet ved døden. Hans sidste aar fyldtes af hans folks lidelser, og han skulde ikke opleve den endelige befrielse.

Johan Huizinga var født 7. dec. 1872 i Groningen i en friesisk slægt med baade videnskabelige og digteriske anlæg, var en tid realskolelærer i Haarlem, blev 1905 professor i historie ved sin fødeby's universitet og virkede fra 1915 i samme stilling ved universitetet i Leiden. Fra 1929 var han præsident for den historisk-filologiske klasse inden for det Kgl. Videnskabs-Akademi i Amsterdam. Paa yngre nederlandske historikere har han ved sin forskning, sit vide syn og sin aandfulde personlighed ovet betydelig indflydelse, og han har som gæst holdt forelæsninger ved en række universiteter i Europa og Amerika, bl. a. ved universitetet i København (1933).

Ved siden af de nedennævnte større arbejder har H. udsendt en lang række afhandlinger, studier og foredrag, af hvilke de fleste